манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА - КРСТОПОКЛОНА

Мк. 8, 34 - 38, 9, 1, зч. 37; Јев. 4, 14 - 5, 6, зч. 311.

свети свештеномученик Теодот Киринијски

преподобни Агатон

архимандрит Рафаил (Карелин)

ПОКЛОЊЕЊЕ ЧАСНОМЕ КРСТУ

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Крсту Твоме клањамо се, Владико, и Свето Васкрсење Твоје славимо. Духовно поклоњење Крсту је осећај захвалности Богу за крсна страдања која су нас избавила од вечне погибли, од огња адовог, од дубина пакла, од богоодбачености и заборава у којима је требало да нестане цело човечанство!

Један богослов је рекао: “Кад би те ујела змија отровница и неминовно би морао да умреш у страшним мукама, али ти пријатељ исиса отров и сâм умре од тог смртоносног отрова, замисли како би ти драгоцено било сећање на њега. Вероватно би га сматрао својим највећим доброчинитељем. Но Христос је за тебе много више учинио. Он је испио страшну чашу паклених мука која је за тебе била припремљена, чашу из које си требао вечно да пијеш.” А чиме ми одговарамо Христу, Спаситељу нашем? У већини случајева одговарамо Му равнодушношћу. Духовно поклоњење Крсту представља послушност промислу Божијем, трпљење у невољама и искушењима, у ономе што чини крст нашег земног живота.

Неки од светих Отаца су говорили да је најузвишенија молитва “Нека буде воља Твоја, Господе!” Кад нам срце обавије тама наших патњи, попут каквог црног олујног облака, и кад светлост Божија почне да се гаси тако да нам се чини да за нас нема избављења и спасења и да падамо под тежином патњи, тада треба непрекидно да понављамо: “Господе нека буде воља Твоја!” Тад ће нас обасјати светлост наде и усред тих патњи Господ ће нам послати небеску утеху.

Духовно поклоњење Крсту израз је наше жеље да другима олакшамо њихове патње, да на неки начин преузмемо њихов терет, да понесемо њихове немоћи и болести слично као што је Господ на Крсту узео на Себе наше грехе и наша страдања. Преподобни Агатон је рекао: “Ех, кад бих са-

email: manastirmaine@gmail.com
интернет прзентација: podmaine.weebly.com

мо могао своје тело дати губавцу и узети његово тело које се у ранама распада!”

Духовно поклоњење Крсту представља праштање свих увреда. Крст је љубав према непријатељима. Он је средиште Божије љубави па је зато и најдоследније испуњење Јеванђеља. Свети Димитрије Ростовски је говорио: “Неки људи мисле да се у наше време више не догађају чудеса. Али хришћанство нам даје снаге за много веће чудо но што је то васкрсавање мртвих. То чудо је снага да искрено и од свег срца волимо своје непријатеље, и не само да их волимо него и да их сматрамо својим добротворима!”

Духовно поклоњење Крсту је и осећај смирења. Ако је Господ Исус Христос сишао на земљу и прихватио смрт на крсту, као најсрамнији вид смрти, онда је за нас понижење на земљи велика слава, клевета велика награда, а мучење велика радост. У “Отачнику” постоји прича о томе како је један скитски старац, преподобни Мојсије срео младог монаха Захарија, који је стајао поред студенца, и видео на њему Духа Светога. Старца је то тако погодило да је пао пред младићеве ноге и рекао: “Сине мој, реци ми шта је потребно да постанем истински монах и да се спасем?” Младић се зачудио и узвикнуо: “Аво, то ја треба тебе да питам!” Старац није желео да му каже шта је видео па је зато рекао: “Постоји неко ко ми је заповедио да те ово питам.” Захарије је тада скинуо монашку капу, бацио је на земљу, изгазио ногама и рекао: “Ако не будеш под ногама свих људи и ако те не буду газили, нећеш моћи постати истински монах и спасити се.”

Браћо и сестре, духовно поклоњење Крсту представља и борбу са својим страстима, са својом пожудом и својом гордошћу. Из силне љубави према Христу један подвижник је желео да постане мученик за Њега. Посебно је желео да га разапну на крсту због вере. Време је пролазило и већ је био близу смрти, али

Како човек осећа своје спољашње стање, наиме да ли је слаб или снажан, здрав или не, срећан или несрећан, трпи увреду или чини добра дела – како све ово он зна и осећа, тако је сваки хришћанин дужан да види и осећа своје унутрашње стање, да ли је у души здрав или болестан, срећан или несрећан, да ли живи у изобиљу или стражи. И ако он ово не осећа у унутрашњости самог себе, то се узалуд именује хришћанином, макар се и називао тако, али у самој ствари није такав. Да такав што пре похита да притекне и припадне мислено ка Исусу Христу, умољавајући Га да се сажали над њим, оживи га и просвети.да му подари да осети и позна своје стање, и потом да од Њега јединога тражи себи спасење. Јер безосећајнога човека не може спасти ни сам Бог, Који може све да чини.

преп. Симеон Нови Богослов

није постао мученик. То га је учинило веома тужним. Тада му је у виђењу показано да је цео његов живот био мучеништво зато што се храбро борио против греха и својих страсти и да ће бити овенчан истим оним венцем којим су овенчани и древни мученици, они које су због имена Христовог бацали пред звери да их растргну и на крсту их распињали.

ко држимо прсте док се осењујемо крсним знаком на неки начин представља Символ вере хришћанске. Кад се осењујемо крсним знаком, треба да се присетимо страдања Исуса Христа на Голготи. Прстима додирујемо чело да би Господ просветлио наше мисли и дао нам духовну мудрост. Након тога спуштамо руку дуж својих груди да би Господ очистио наша осећања, да би нам

Да, док (човек) сав чезне за Богом и док је при правом себи, док се он заиста труди да се одрекне себе, да иде за Господом Христом и носи крст, носи крст Христов, уствари, он добија од Господа Христа силу Божју. Јер је речено: Крст је сила Божја на спасење свима који верују. И мени и теби, свима, сваком човеку. Кад се решиш да примораш себе да носиш крст свој, гле, ти у исто време примаш силу Божју. Ту силу Господ даје да би ти могао победити сваки грех у себи, да би могао победити свако зло, сваку рђаву навику, да би могао свој језик васпитати да не говори ружне речи, своје око васпитати да не гледа што не треба да гледа. Сав живот твој да буде Христов.Ради чега? Ради Господа Христа, да Господа Христа уселиш у себе! Ето, то је наш циљ, то је наш идеал, то је спокојство и мир и вечни рај наше душе, сваке људске душе. Нема мира људској души, осим Христа.

преп. Јустин Нови Ћелијски

У Светом Писму се каже да смо дужни да прослављамо Христа у својој души и свом телу (види, 1. Кор. 6, 20). Кад се Крсту клањамо, ми прослављамо Христа и у нашем телу. Ми се осењујемо крсним знамењем тако да саставимо три прста што символизује Тајну Свете нераздељиве и једносушне Тројице, а друга два састављена прста символ су две природе, божанске и човечанске природе Исуса Христа. Та два прста ми положимо на длан у знак тога што је Господ с Неба сишао на земљу, постао човек и с Небесима сјединио земљу. То ка-

даровао љубав према Њему и сваком човеку и да бисмо силом Крста победили своје ниске страсти. Након тога дотичемо руком десно и лево раме како наша вера не би била мртва вера, него вера која ће се кроз дела испољити, будући да је рука символ рада, да би Господ укрепио нашу вољу да живимо хришћанским начином живота, да чинимо добра дела и да испуњавамо јеванђељске заповести током свог живота, током свакодневних послова.

Крст осењује цео човеков живот. Крсним знамењем започиње човеков улазак у Цркву – Света

Тајна Крштења. Крст носимо на својим грудима као велико оружје против сила таме. Крстом се благосиља гроб хришћанина након његове смрти. Дакле, браћо и сестре, данашња недеља назива се Крстопоклоном. То је трећа Недеља Великог Поста. Господу треба да се клањамо и телесно и духовно. Очима вере треба да видимо не само лик Христа Спаситеља, него Њега самога, Њега који страда на Голготи. Кад целивамо Крст нашег Спаситеља, треба да га целивамо тако као да уснама својим дотичемо ране Христове.

Браћо и сестре, Крст је оружје које нам је Господ бесплатно дао, оружје против сатанских сила. Свети Кирил Јерусалимски је говорио: “Крсним знамењем осењуј храну коју једеш, одећу коју облачиш, врата кад у кућу улазиш и кад из ње излазиш.”

Тако и ми треба пре сваког посла да се прекрстимо и да кажемо: Господе благослови! Кад завршимо посао, треба да кажемо: Господе помилуј, или: Слава ти, Боже! Кад ујутру устанемо, треба да целивамо крст у знак наше спремности да ћемо трпети све што нам доноси тај дан. Пре спавања треба да целивамо крст говорећи: Заштити ме, Господе, силом Часног и Животворног Крста Твог и сачувај ме од сваког зла.

Благоверни кнез Владимир Мономах је у завештању својој деци рекао: “Свако вече, док целивате крст, кајте се за своје грехе и од срца призивајте Господа: Господе, као што си помиловао разбојника, цариника и блудницу, тако и нас помилуј, јер Теби је име Љубав.”

Амин.

Покајаност наша није потпуна, ако ми, док се кајемо, нисмо одлучили чврсто да се не враћамо греху који смо исповедили. Али, кажу, како је то могуће? Како ја могу обећати себи и своме духовнику да нећу поновити овај грех? Зар није ближе истини управо обрнуто – увереност да ће грех бити поновљен? Дакле, свако из свог искуства зна, да се после неког времена поново враћа тим истим гресима. Али, на срећу, то није увек тако. Није било таквог случаја, да се, с добром жељом да се исправимо, после исповести и Св. Причести, не ствара у души благодатна промена. Али ствар је ту томе, пре свега, што ми нисмо сами себи судије, човек не може правилно да суди о себи, је ли његово стање горе или боље, тако је јер се и он стално мења. Често се дешава да грех и остане, али честе исповести и причешћа Св. Тајнама су расклимали и ослабили његово корење. Сама борба са грехом, страдања због својих грехова – зар то није напредак? "Не бојте се", говорио је Јован Лествичник, "ако падаш и сваки дан, али не оставиш путеве Божије; стој храбро, и Анђео, који те чува, уважиће твоје трпљење".

свештеник Александар Јељчанинов